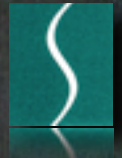

Wolfgang Amadeus Mozart

Fundació "Studium Aureum"

Requiem

*Temporada de concerts 2013-2014 concert núm. 1
Auditori del Conservatori, dilluns 28 d'octubre a les 20,30*

Mozart i el rèquiem

Carles Ponseti Verdaguer

Mozart rep l'encàrrec de compondre un rèquiem a la darrera etapa de la seva vida, la seva salut està deteriorada; l'estrès acumulat (El concert per a clarinet, les darreres òperes: Die Zauberflöte i La Clemenza di Tito, la cantata Masònica "Das Lob der Freundschaft") i la necessitat de compondre per poder pagar els deutes i mantenir a la seva família l'obliguen a un sobre esforç que fatalment el conduirà a la mort.

Aquestes paraules que encapçalen aquest escrit pareixen predisposar a parlar del rèquiem com l'obra amb la qual Mozart s'acomiada d'aquest món, a més l'obra queda inconclusa, i amb l'enigma d'un misteriós personatge que li fa l'encàrrec. Tot pareix preparat perquè aquesta obra sigui del culte del gran públic per la seva càrrega emocional fora del context purament de la composició. Avui podem identificar totes les vicissituds de la composició del rèquiem, també sabem de què va morir Mozart, sabem fins on va compondre, qui ho va completar, i el que es va completar després de la seva mort i perquè. Tot això que sempre afegeix un punt més de dramatisme ho deixarem per als llibres biogràfics i d'estudi de la vida i obra de Mozart, que estan a l'abast de tots, així cadascú en treurà les seves conclusions.

D'altra banda, presentar a Mozart com una persona profundament religiosa que, amb el rèquiem, abraça la religió, no creiem que sigui el més encertat, sabem per exemple que el clergat vienès es va negar a visitar-lo abans de morir, suposam que per diferents motius: potser la seva condició de Masó va representar una càrrega socialment inacceptable, i la seva fama de morós i dissipat havia calat al llarg de la seva vida. Així doncs, el fet de compondre un rèquiem a la fi de la seva vida es podria interpretar com el retorn del fill pròdig als braços de l'església i recuperar així la seva persona per a la posteritat; com exemple, en aquesta direcció, hi trobarem molts d'indicis intencionats, però, com hem dit abans, millor consultar la història. Convé recordar que el rèquiem fou un encàrrec, per tant, no és massa aventurat afirmar que la música religiosa no entrava dins els seus plans compositius. La seva darrera obra de caràcter sacre abans del rèquiem va ser el motet "*Ave verum*" KV 618 i Mozart feia vuit anys que no escrivia música d'església. Aquesta obra va ser escrita per al director de cor Anton Stoll i per a la festivitat del Corpus, el 18 de

juny de 1791 a la ciutat de Baden, on Constanze, la seva esposa, prenia banys per millorar la seva salut.

Mozart, sensible a tot, no és d'estranyar que en rebre l'encàrrec del rèquiem es va impressionar. Hi va treballar a les parts que més li interessaven, i amb aquesta selecció va anar configurant els moviments dels quals constaria l'obra; va deixar per més endavant el Sanctus, Benedictus i l'Agnus Dei, és a dir, les parts de l'ordinari de la missa que sempre estan presents a la litúrgia. Per tant, Mozart començà amb la part més dramàtica. Coneixedor de la retòrica i el sentint dels textos, va escriure una música que encaixava amb la seva visió del judici final, des de la perspectiva humana, (tal vegada aquesta sigui la gran transcendència de aquesta composició). Si ens transportem al seu temps i amb les orelles menys "contaminades" o "viciades" d'avui en dia, la música del rèquiem ens descobreix una quantitat de novetats prou interessants. No entrarem en la part estètica ni la seva perfecta factura, això en un compositor de la seva talla és evidentment implícit, però no és l'única cosa que Mozart ens aporta. Avui consideram sovint la seva música com un ideal de bellesa sonora i estètica i, entre d'altres propietats, ens cura l'estrès, la consumim per recobrar l'equilibri, ens recorda la naturalesa, té propietats semblants a la xocolata i és elegant i distingida. Creiem que és injust emmarcar la música de Mozart simplement per la seva bellíssima factura i equilibri entre d'altres qualitats. Mozart com sabem no escrivia per agradar al gran públic, ens consta que escrivia per persones formades i amb cultura musical, ell volia transcendir el fet purament artesanal de la composició, darrera la seva música està la persona i la seva visió de la vida, les seves inquietuds, la seva fantasia i això no se pot limitar a un divertiment musical.

Les seqüències van passant amb la visió del judici que progressa amb les descripcions de les profecies i les súpliques piadoses de perdó i compassió. Mozart aconsegueix humanitzar-les, transmetre el que sent i veu i que ens convida a compartir, la humilitat, la por, l'esperança, el judici inapel·lable, la jerarquia divina, l'apel·lació a la misericòrdia... tot el que està escrit i narrat passa per davant nosaltres amb una mirada de dimensió humana, la de Mozart. En una successió sonora desfilaran poc a poc tots els personatges i

elements que conformen aquest gran quadre sonor.

El clima va caminat inexorable cap a l'aparició del Rei, Déu ("Rex tremendae majestatis"), el que jutjarà implacable, a partir d'aquí serem jutjats i només podem invocar el perdó en el reconeixement de les nostres febleses i pecats. El "Lux aeterna" tancarà el teló de manera similar a la seva obertura amb l'"Introitus". Pot sorprendre la cruesa i incisivitat de la música però mai és un fet purament teatral, és més la percepció dramàtica de Mozart, és la mateixa que la de tota la seva música i les seves òperes.

El rèquiem ens aporta una varietat i novetat de recursos que, no per molt coneguts, són menys interessants; un d'ells és l'orquestració realment peculiar: l'accent expressiu recau als instruments de vent-fusta: els corni di basso (clarinets de registre greu) i fagots que conformen una unitat sonora molt compacta, la corda, encara que a moments molt lírica, assumeix rols de marcat dramatisme amb unes figuracions molt rítmiques i marcades, les trompetes i els timbals aporten les sonoritats i la força més clàssiques, reforçant el dramatisme. Especial menció per als trombons, la seva utilització aporta, entre d'altres, un element arcaic i premonitori: el solo del "Tuba mirum" en el qual Mozart decideix que el trombó emularà a la trompeta del judici final. Aquest instrument aporta una profunditat i una dimensió més humana a la seqüència, el registre greu del instrument ens atraca al que és terrenal, en contraposició a la trompeta de registre agut, més divina i apocalíptica. El doblatge dels trombons amb les veus del cor, com hem dit aporta un color més arcaic al discurs coral, reforçant les parts intermèdies.

El cor adquireix molt de protagonisme (canta a dotze de les catorze parts), i assumeix la major part de la narració. És el "lector" dels textos amb un implicació, des de la perspectiva humana, supeditada a Deu.

Les veus solistes donen personalitat als fragments cantats, la veu de soprano es la més "humana" per quant implora i sent en primera persona. Les altres de manera alternada van narrant els textos i el seu devenir. Al "Recordare" (moviment d'especial predilecció de Mozart) les veus en diàleg paral·lel pareixen

doblar o reafirmar-se en el seu missatge i quan es reuneixen imploren i fan acte de contrició.

Joseph Eybler 1765-1846 va conèixer Mozart de la mà de F. J. Haydn, i va estar al seu costat fins a la seva mort. Eybler fou un reconegut compositor que Mozart tenia en gran estima. Quan Mozart no podia acabar el seu rèquiem li va comentar a Constanze el seu desig que Eybler el completàs ja que el considerava més afí a la seva sensibilitat i més qualificat que Süssmayr. Constanze així ho va fer, Eybler hi treballà però va decidir retornar l'encàrrec i declinà acabar-lo, tal vegada pel respecte cap a la música de Mozart. No obstant això, va acabar la instrumentació del "Dies irae" que, comparada amb la de Süssmayr, ofereix diferències notables dignes de ressaltar: les fustes, les trompetes i els timbals juguen un rol més incrustat amb l'esperit de la seqüència. Encara que oferim la "clàssica" versió completada per Süssmayr, hem trobat oportú oferir el "Dies irae" en la versió de Eybler com a contrast i com una aportació al que hagués pogut ser un altre acabament del rèquiem.

Mozart y el réquiem

Carles Ponseti Verdaguer

Mozart recibe el encargo de componer un réquiem en la última etapa de su vida, su salud está deteriorada; el estrés acumulado (El concierto para clarinete, las últimas óperas: Die Zauberflöte y La Clemenza di Tito, la cantata masónica "Das Lob der Freundschaft") y la necesidad de componer para poder pagar las deudas y mantener a su familia le obligan a un sobreesfuerzo que fatalmente le conducirá a la muerte.

Estas palabras que encabezan este escrito parecen predisponer a hablar del réquiem como la obra con la que Mozart se despide de este mundo, además la obra queda inconclusa, y con el enigma de un misterioso personaje que le hace el encargo. Todo parece preparado para que esta obra sea del culto del gran público por su carga emocional fuera del contexto puramente de la composición. Hoy podemos identificar todas las vicisitudes de la composición del réquiem, también sabemos de qué murió Mozart, sabemos hasta donde compuso, quien lo completó, y lo que se completó después de su muerte y por qué. Todo esto que siempre añade un punto más de dramatismo lo dejaremos para los libros biográficos y de estudio de la vida y obra de Mozart, que están al alcance de todos, así cada uno en sacará sus conclusiones.

Por otra parte, presentar a Mozart como una persona profundamente religiosa que, con el réquiem, abraza la religión, no creemos que sea lo más acertado, sabemos por ejemplo que el clero vienés se negó a visitarlo antes de morir, suponemos que por diferentes motivos: quizá su condición de Masón representó una carga socialmente inaceptable, y su fama de moroso y disipado había calado a lo largo de su vida. Así pues, el hecho de componer un réquiem al final de su vida se podría interpretar como el retorno del hijo pródigo a los brazos de la iglesia y recuperar así su persona para la posteridad, como ejemplo, en esta dirección, encontraremos muchos indicios intencionados, pero, como hemos dicho antes, mejor consultar la historia. Conviene recordar que el réquiem fue un encargo, por tanto, no es demasiado aventurado afirmar que la música religiosa no entraba dentro de sus planes compositivos. Su última obra de carácter sacro antes del réquiem fue el motete "Ave verum" KV 618 y Mozart hacía ocho años que no escribía música de iglesia. Esta obra fue escrita para el director de coro Anton Stoll y para la

festividad del Corpus, el 18 de junio de 1791 en la ciudad de Baden, donde Constanze su esposa, tomaba baños para mejorar su salud.

Mozart, sensible a todo, no es de extrañar que al recibir el encargo del réquiem se impresionó. Así, trabajó en las partes que más le interesaban, y con esta selección fue configurando los movimientos de los que constaría la obra; dejó para más adelante el Sanctus, Benedictus y el Agnus Dei, es decir, las partes del ordinario de la misa que siempre están presentes en la liturgia. Por lo tanto, Mozart comenzó con la parte más dramática. Conocedor de la retórica y el sentido de los textos, escribió una música que encajaba con su visión del juicio final, desde la perspectiva humana (tal vez ésta sea la gran trascendencia de esta composición). Si nos transportamos a su tiempo y con los oídos menos "contaminados" o "viciados" de hoy en día, la música del réquiem nos descubre una cantidad de novedades bastante interesantes.

No entraremos en la parte estética ni su perfecta factura, ello en un compositor de su talla es evidentemente implícito, pero no es lo único que Mozart nos aporta. Hoy consideramos a menudo su música como un ideal de belleza sonora y estética y, entre otras propiedades, nos cura el estrés, la consumimos para recobrar el equilibrio, nos recuerda la naturaleza, tiene propiedades parecidas al chocolate y es elegante y distinguida.

Creemos que es injusto enmarcar la música de Mozart simplemente por su bellísima factura y equilibrio entre otras cualidades. Mozart como sabemos no escribía para agradar al gran público, nos consta que escribía para personas formadas y con cultura musical, él quería trascender el hecho puramente artesanal de la composición, tras su música está la persona y su visión de la vida, sus inquietudes, su fantasía y eso no se puede limitar a un divertimento musical.

Las secuencias van pasando con la visión del juicio que progresa con las descripciones de las profecías y las súplicas piadosas de perdón y compasión. Mozart logra humanizarlas, transmitir lo que siente y ve y que nos invita a compartir, la humildad, el miedo, la esperanza, el juicio inapelable, la jerarquía divina, la apelación a la misericordia ... todo lo que está escrito y narrado pasa por delante nosotros con una mirada de dimensión humana, la de Mozart.

En una sucesión sonora desfilarán poco a poco todos los personajes y elementos que conforman este gran cuadro sonoro. El clima camina inexorable hacia la aparición del Rey, Dios ("Rex tremendae Majestatis"), que juzgará implacable; a partir de ahí seremos juzgados y sólo podemos invocar el perdón en el reconocimiento de nuestras debilidades y pecados. El "Lux aeterna" cerrará el telón de manera similar a su apertura con el "introito". Puede sorprender la crudeza e incisividad de la música pero nunca es un hecho puramente teatral, es más la percepción dramática de Mozart, es la misma que la de toda su música y sus óperas.

El réquiem nos aporta una variedad y novedad de recursos que, no por muy conocidos, son menos interesantes, uno de ellos es la orquestación realmente peculiar: el acento expresivo recae en los instrumentos de viento-madera; los corni di basseto (clarinetes de registro grave) y fagotes que conforman una unidad sonora muy compacta; la cuerda, aunque en algunos momentos muy lírica, asume roles de marcado dramatismo con unas figuraciones muy rítmicas y marcadas, las trompetas y los timbales aportan las sonoridades y la fuerza más clásicas, reforzando el dramatismo. Especial mención para los trombones, su utilización aporta, entre otros, un elemento arcaico y premonitorio: el solo del "Tuba mirum" en el que Mozart decide que el trombón emulará a la trompeta del juicio final. Este instrumento aporta una profundidad y una dimensión más humana a la secuencia, el registro grave del instrumento nos acerca a lo terrenal, en contraposición a la trompeta de registro agudo, más divina y apocalíptica. El doblaje de los trombones con las voces del coro, como hemos dicho aporta un color más arcaico al discurso coral, reforzando las partes intermedias.

El coro adquiere mucho protagonismo (canta en doce de las catorce partes), y asume la mayor parte de la narración. Es el "lector" de los textos con una implicación, desde la perspectiva humana, supeditada a Dios.

Las voces solistas dan personalidad a los fragmentos cantados, la voz de soprano es la más "humana" por cuanto implora y siente en primera persona. Las otras de manera alternada van narrando los textos y su devenir. En el "Recordare" (movimiento de especial predilección

de Mozart) las voces en diálogo paralelo parecen doblar o reafirmarse en su mensaje y cuando se reúnen imploran y hacen acto de contrición.

Joseph Eybler 1765-1846 conoció a Mozart de la mano de F. J. Haydn, y estuvo a su lado hasta su muerte. Eybler fue un reconocido compositor que Mozart tenía en gran estima. Cuando Mozart no podía terminar su réquiem le comentó a Constanze su deseo de que Eybler lo completara ya que lo consideraba más afín a su sensibilidad y más cualificado que Süssmayr. Constanze así lo hizo, Eybler trabajó en ello, pero decidió retornar el encargo y declinó terminarlo, tal vez por respeto hacia la música de Mozart. Sin embargo, terminó la instrumentación del "Dies irae" que, comparada con la de Süssmayr, ofrece diferencias notables dignas de resaltar: las maderas, las trompetas y los timbales juegan un rol más incrustado con el espíritu de la secuencia. Aunque ofrecemos la "clásica" versión completada por Süssmayr, hemos encontrado oportuno ofrecer el "Dies irae" en la versión de Eybler como contraste y como una aportación al que hubiera podido ser otro final del réquiem.

Wolfgang Amadeus Mozart 1756-1791

Rèquiem en re menor KV 626

I. INTROITUS (Mozart)

1. Requiem aeternam (soprano i cor)

II. KYRIE (Mozart)

2. Kyrie eleison (cor)

III. SEQUENTIA

3. Dies irae (cor) (Mozart-Eybler)
4. Tuba mirum (quartet solista) (Mozart-Süssmayr)
5. Rex tremendae (cor) (Mozart-Süssmayr)
6. Recordare (quartet solista) (Mozart-Süssmayr)
7. Confutatis (cor) (Mozart-Süssmayr)
8. Lacrimosa dies illa (cor) (Mozart-Süssmayr)

IV. OFFERTORIUM

9. Domine Jesu Christe (quartet solista i cor) (Mozart-Süssmayr)
10. Hostias et precem (cor) (Mozart-Süssmayr)

V. SANCTUS

11. Sanctus (cor) (Süssmayr)
12. Benedictus (quartet solista i cor) (Süssmayr)

VI. AGNUS DEI

13. Agnus Dei (cor) (Süssmayr)

VII. COMMUNIO

14. Lux aeterna (cor) (Mozart-Süssmayr)

STUDIUM AUREUM

Solistes:

Marcela Inguanzo; soprano
Yolanda Riera; mezzosoprano
Antonio Aragón; tenor
Josep Miquel Ribot; baix

Orquestra

Concertino: Ramon Andreu

Violins: Laura Álvarez, Alfredo Ardanaz, Ricardo Duato,
Paula Marquès, Gabriel Martí, Lourdes Pons, Sebastià Pou

Violes: Fernando Villegas, M José Gómez de la Vega

Violoncel·ls: Dmitry Struchkov, Joana Gual

Contrabaix: Anna Endzelm-Sobolewska

Clarinets: Juan José Pardo, Carlos Flores

Fagots: José Tatay, Jordi Albertí

Trompetes: Bernat Xamena, Mario Navarro

Trombons: Chema Borràs, Miquel Gayà, Bartomeu Serra

Timbales: Armando Llorente

Cor

Sopranos: M José Campaner, Rosana Delgado, Bàrbara Femeníes,
M Antònia Gomila, M Antònia Riutort, Francesca M Salas

Contralts: Amelia Forteza, Joana Furió, Petra Genestra, Margalida M Riutort,
M de Gràcia Salas, Montserrat Sobrevias, M del Mar Tugores

Tenors: Sergi Gil, Pau Juaneda, Guillem Nicolau, Joan Serra

Baixos: Joan Brunet, Guillem Cortés, Llorenç Melià,
José Gabriel Serrano, Joan Carles Simó

Director

Carles Ponseti Verdaguer

I. INTROITUS

1. Requiem aeternam (soprano i cor)

Requiem aeternam dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis.
Te decet hymnus, Deus, in Sion,
et tibi reddetur votum in Jerusalem.
Exaudi orationem meam;
ad te omnis caro veniet.
Requiem aeternam dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis.

II. KYRIE

2. Kyrie eleison (cor)

Kyrie eleison.
Christe eleison.
Kyrie eleison.

III. SEQUENTIA

3. Dies irae (cor)

Dies irae, dies illa
solvat saeculum in favilla,
teste David cum Sibylla.
Quantus tremor est futurus,
quando iudex est venturus
cuncta stricte discussurus.

4. Tuba mirum (quartet solista)

Tuba mirum spargens sonum
per sepulcra regionum
coet omnes ante thronum.
Mors stupebit et natura
cum resurget creatura
iudicanti responsura.
Liber scriptus proferetur
in quo totum continetur,
unde mundus iudicetur.
Iudex ergo cum sedebit
quidquid latet apparebit,
nihil inultum remanebit.
Quid sum miser tunc dicturus,
quem patronum rogaturus,
cum vix iustus sit securus?

5. Rex tremendae (cor)

Rex tremendae maiestatis,
qui salvandos salvas gratis,
salva me, fons pietatis.

6. Recordare (quartet solista):

Recordare, Iesu pie,
quod sum causa tuae viae,
ne me perdas illa die.
Quaerens me sedisti lassus,
redemisti crucem passus,

I. INTROITUS

1. Requiem aeternam (soprano i cor)

Dóna'ls el repòs etern, Senyor, i que la
llum perpètua els il·lumini.
Et canten himnes a Sió, oh Déu, i
t'ofereixen sacrificis a Jerusalem.
Escolta la meva oració;
al teu davant han de venir tots els mortals.
Dóna'ls el repòs etern, Senyor, i que la
llum perpètua els il·lumini.

II. KYRIE

2. Kyrie eleison (cor)

Senyor, tingueu pietat.
Crist, tingueu pietat.
Senyor, tingueu pietat.

III. SEQUENTIA

3. Dies irae (cor)

Dia d'ira, aquell dia en què el món
serà reduït a cendres com ho van
pronosticar David i la Sibila.
Quant de terror hi haurà
quan el jutge vingui
a jutjar-nos estrictament!

4. Tuba mirum (quartet solista)

Una trompeta deixarà sentir el seu
terrible so pels sepulcres de tota la terra,
i a tots convocarà davant del tron.
La mort i la natura quedaran astorades
quan ressuscitin els morts
per respondre a aquell que jutja.
S'obrirà el llibre
on tot està escrit,
mitjançant el qual el món serà jutjat.
Així doncs, quan el jutge s'assegui;
tot allò que està ocult, serà conegut;
res no romandrà impune.
Què podré respondre llavors, infeliç
de mi? A quin protector podré pregar,
quan ni tan sols el just estara segur?

5. Rex tremendae (cor)

Oh rei de tremenda majestat!,
que per la teva gràcia salvas aquells
que han de salvar-se, salva'm a mi, oh
font de misericòrdia.

6. Recordare (quartet solista):

Recorda, Jesús pietós,
que jo sóc la causa de la teva vinguda,
i no m'oblidis en aquell dia.
Cercant-me, vas haver d'asseure't,
cansat; per redimir-me, vas sofrir a la

I. INTROITUS

1. Requiem aeternam (soprano y coro)

Dales el descanso eterno, Señor, y que
la luz perpétua los ilumine.
Te cantan himnos en Sión, oh Dios, y te
ofrecen sacrificios en Jerusalén.
Escucha mi oración;
ante ti tienen que venir todos los mortales.
Dales el descanso eterno,
Señor, y que la luz perpétua los ilumine.

II. KYRIE

2. Kyrie eleison (coro)

Señor, ten piedad.
Cristo ten piedad.
Señor ten piedad.

III. SEQUENTIA

3. Dies irae (coro))

Día de ira aquel día en que el mundo
será reducido a cenizas como lo
pronosticaron David y la Sibila.
¡Cuánto terror habrá
cuando el juez venga
a juzgarnos estrictamente!

4. Tuba mirum (quarteto solista)

Una trompeta dejará oír su terrible
sonido por los sepulcros de toda la tierra,
y a todos convocará ante el trono.
La muerte y la naturaleza quedarán
azoradas cuando resuciten los muertos
para responder a aquel que los juzga.
Se abrirá el libro
donde todo está escrito,
mediante el cual el mundo será juzgado.
Así pues, cuando el juez se siente,
todo lo que está oculto será conocido;
nada permanecerá impune.
¿Qué podré responder entonces, infeliz
de mí? ¿A qué protector podré rezar,
cuando ni siquiera el justo estará seguro?

5. Rex tremendae (coro)

Oh rey de tremenda majestad!,
que por tu gracia salvas aquellos que
deben salvarse, sálvame a mí,
oh fuente de misericordia.

6. Recordare (quarteto solista)

Recuerda, Jesús piadoso,
que yo soy la causa de tu venida,
y no me olvides en ese día.
Buscándome, tuviste que sentarte,
cansado, para redimirme sufriste en la

tantus labor non sit cassus.
Iuste iudex ultionis
donum fac remissionis
ante diem rationis. Ingemisco tanquam
reus,
culpa rubet vultus meus,
supplicanti parce, Deus.
Qui Mariam absolvisti
et latronem exaudisti,
mihi quoque spem dedisti.
Preces meae non sum dignae,
sed tu bonus fac benigne,
ne perenni cremer igne.
Inter oves locum praesta,
et ab haedis me sequestra,
statuens in parte dextra.

7. Confutatis (cor)

Confutatis maledictis
flammis acribus addictis,
voca me cum benedictis.
Oro supplex et acclinis,
cor contritum quasi cinis,
gere curam mei finis.

8. Lacrimosa (cor)

Lacrimosa dies illa
qua resurget ex favilla
iudicandus homo reus.
Huic ergo parce, Deus,
Pie Iesu Domine,
dona eis requiem.
Amen.

IV. OFFERTORIUM

9. Domine Iesu (quartet solista i cor)

Domine, Iesu Christe,
Rex gloriae,
libera animas
omnium fidelium defunctorum
de poenis inferni
et de profundo lacu:
libera eas de ore leonis,
ne absorbeat eas tartarus,
ne cadant in obscurum,
sed signifer sanctus Michael
repraesentet eas in lucem sanctam,
quam olim Abrahae promisisti et
semini eius.

10. Hostias (cor)

Hostias et preces tibi,
Domine, laudis offerimus;
tu suscipe pro animabus illis,
quarum hodie memoriam facimus:

creu. Que tant d'esforç no hagi estat en va.
Oh, jutge que castigues amb justícia!,
dóna'm la remissió dels meus pecats
abans del dia del judici.
Gemego perquè sóc culpable,
i el pecat enrogeix el meu rostre:
perdona, oh Déu!, aquest que us suplica.
Tu, que vas absoldre Maria Magdalena,
i vas escoltar el lladre,
dóna'm a mi també esperança.
Els meus precis no en són dignes,
però et demano que actúis amb
misericòrdia i no m'enviïs al foc etern.
Fes-me un lloc entre les teves ovelles,
i aparta'm dels bocis,
col·locant-me a la teva dreta

7. Confutatis (cor)

Un cop vençuts els maleïts
i consignats a les flames cruels,
crida'm entre els elegits.
Et prego, suplicant i postergat,
amb el cor contrit, reduït a cendres,
que tinguis cura de la meva fi.

8. Lacrimosa (cor)

Dia de llàgrimes aquell en què el
pecador ressorgirà de la cendra
per ser jutjat com a reu.
Tingues pietat d'ell, Senyor.
Oh Jesús pietós,
dóna'ls el repòs etern.
Amén.

IV. OFFERTORIUM

9. Domine Iesu (quartet solista i cor)

Senyor Jesucrist,
rei de la glòria,
allibera les ànimes
de tots els fidels difunts
dels patiments de l'infern
i del llac profund.
Allibera-les de la boca del lleó,
que no siguin devorades per l'abisme
ni caiguin en les tenebres:
sinó que l'arcàngel Miquel
les guiï cap a la santa llum,
la qual en altre temps vares prometre
a Abraham i a la seva estirp.

10. Hostias (cor)

T'ofereim sacrificis i pregàries,
oh Senyor, per lloar-te;
accepta-les en favor d'aquelles ànimes,
el record de les quals avui commemorem.

cruz. Que tanto esfuerzo no haya sido
en vano. ¡Oh, juez que castigas con justicia!,
dame la remisión de mis pecados
antes del día del juicio.
Gimo porque soy culpable,
y el pecado enrojece mi rostro:
perdona, ¡oh, Dios!, a este que os suplica.
Tú, que absolviste a María Magdalena,
y escuchaste al ladrón,
dame a mí también esperanza.
Mis ruegos no son dignos,
pero te pido que actúes con misericordia
y no me envíes al fuego eterno.
Hazme un sitio entre tus ovejas,
y apártame de los machos cabríos,
colocándome a tu derecha.

7. Confutatis (coro)

Una vez vencidos los malditos y
consignados a las llamas crueles,
llámame entre los elegidos.
Te ruego, suplicante y postergado,
con el corazón contrito, reducido a
cenizas, que tengas cuidado de mi fin.

8. Lacrimosa (coro)

Día de lágrimas aquel
en que el pecador resurgirá de las
cenizas para ser juzgado como reo.
Ten piedad de él, Señor.
Oh, Jesús piadoso,
dales el descanso eterno.
Amén.

IV. OFFERTORIUM

9. Domine Iesu (quarteto solista y coro)

Señor Jesucristo,
Rey de la gloria,
libera las almas d
e todos los fieles difuntos de los
sufrimientos del infierno
y del lago profundo.
Libéralas de la boca del león,
que no sean devoradas por el abismo
ni caigan en las tinieblas:
sino que el arcángel Miguel
las guíe hacia la santa luz,
a cual en otro tiempo prometiste
a Abraham y a su estirpe .

10. Hostias (coro)

Te ofrecemos sacrificios y plegarias,
oh Señor, para alabarte;
acéptalas en favor de aquellas almas,
cuyo recuerdo hoy conmemoramos.

fac eas, Domine,
de morte transire ad vitam,
quam olim Abrahae promisisti et
semini eius.

V. SANCTUS

11. Sanctus (cor)

Sanctus, sanctus, sanctus
Dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt coeli et terra gloria tua.
Hosanna in excelsis.

12. Benedictus (quartet i cor)

Benedictus qui venit in nomine Domini.
Hosanna in excelsis.

VI. AGNUS DEI

13. Agnus Dei (cor)

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi:
dona eis requiem.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi:
dona eis requiem sempiternam.

VII. COMMUNIO

14. Lux aeterna (soprano i cor)

Lux aeterna luceat eis, Domine, cum
sanctis in aeternum, quia pius es.
Requiem aeternam dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis, cum sanctis
tuis in aeternum, quia pius es.

I fes, Senyor; que aquestes ànimes
passin de la mort a la vida, com en
altre temps ho vares prometre a
Abraham i als seus descendents

V. SANCTUS

11. Sanctus (cor)

Sant, Sant, Sant és el senyor
Déu de l'univers.
El cel i la terra són plens de la teva
glòria. Hosanna a dalt del cel.

12. Benedictus (quartet i cor)

Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Hosanna a dalt del cel.

VI. AGNUS DEI

13. Agnus Dei (cor)

Anyell de Déu, que lleves els pecats
del món, dóna'ls el repòs.
Anyell de Déu, que lleves els pecats del
món, dóna'ls el repòs etern.

VII. COMMUNIO

14. Lux aeterna (soprano i cor)

Que la llum eterna brilli per a ells, Senyor;
per a sempre, entre els teus sants; perquè
ets misericordiós. Dóna'ls el repòs
etern, Senyor; i que la llum perpètua
els il·lumini per tota l'eternitat, entre
els teus sants; perquè ets misericordiós.

Y haz, Señor, que estas almas pasen
de la muerte a la vida, como en otro
tiempo prometiste a Abraham ya sus
descendientes.

V. SANCTUS

11. Sanctus (coro)

Santo, Santo, Santo es el Señor,
Dios del universo.
El cielo y la tierra están llenos de tu
gloria. Hosanna en el cielo.

12. Benedictus (quarteto solista y coro)

Bendito el que viene en nombre del
Señor. Hosanna en el cielo.

VI. AGNUS DEI

13. Agnus Dei (coro)

Cordero de Dios, que quitas los
pecados del mundo, dales el reposo.
Cordero de Dios, que quitas los pecados
del mundo, dales el descanso eterno.

VII. COMMUNIO

14. Lux aeterna (soprano y coro)

Que la luz eterna brille para ellos, Señor;
para siempre, entre tus santos; porque
eres misericordioso. Dales el descanso
eterno, Señor; y que la luz perpétua los
ilumine por toda la eternidad, entre tus
santos; porque eres misericordioso.

Traducció i adaptació dels textos: Joan Carles Simó

1

2

3

4

5

- 1.-W. A. Mozart, retrat atribuït a Joseph Hickel, 1783.
- 2.-"Àngel trombonista", de Ludovico Carracci 1616- Bolonya, església de San Paolo
- 3.-W. A. Mozart, retrat de Joseph-Siffred Duplessis (1725-1802). París. Louvre.
- 4.-W. A. Mozart, retrat de Johann Georg Edlinger (1741-1819).
- 5.-"Les darreres hores de Mozart", de Henry Nelson O'neil (1817-1880).

PARTICIPA!

Una manera d'entendre la música

Fundació *Studium Aureum*

projecte documental
La perifèrica produccions

QUEDEN 20 DIES per arribar als 4.500 €

Juntament amb **La Perifèrica Produccions** volem realitzar un documental com a testimoni de que **Studium**, després de més de 30 anys, segueix més viu que mai.

Per poder dur-ho a terme necessitam una vegada més **la vostra col·laboració**.

Per al nostre projecte són necessaris 4.500 € que s'han d'aconseguir en 40 dies. Els 10 primers dies hem recautat la xifra de 1.830 €. En contrapartida a la vostra aportació vos oferim entre d'altres, unes recompenses que van desde tenir el DVD, sortir al crèdits o per exemple assistir a un exclusiu concert a un lloc privilegiat.

EXPLICACIÓ DEL PROJECTE

Realitzarem aquest documental a l'entorn del muntatge i interpretació d'un dels concerts més exitosos dels darrers temps: el **"Requiem en Re m KV 626"** de **W.A. Mozart** per a solistes, cor i orquestra.

La nostra idea és recollir els testimonis dels participants: solistes, cor i orquestra, també dels nostres protectors i col·laboradors i del nostre públic.

Deixar un document viu que representi a tots i que recrei aquesta realitat que és la nostra Fundació i la seva repercussió en l'àmbit cultural del nostre entorn.

A QUÈ ES DESTINARAN LES APORTACIONS?

Els doblers recaptats aniran a cobrir les despeses de l'enregistrament i producció del documental.

En cas de superar la quantitat inicial del projecte es destinaria a augmentar els dies de rodatge, millorares tècniques per a l'enregistrament com multicàmares, grafisme disseny i introduir millores en la post producció.

CALENDARI

El rodatge s'iniciarà el 28 d'Octubre del 2013 dia del concert del **"Requiem en Re m KV 626"** de W.A. Mozart. Durant els mesos d'Octubre-Gener s'aniran recollint els testimonis. Gener-Abril 2014 seran els mesos destinats al muntatge. Les recompenses s'entregarien entre Maig i Juny del 2014.

Per col·laborar: [youtube.com/studiumaureum](https://www.youtube.com/studiumaureum) / www.fundaciostudiumaureum.cat

Fundació Studium Aureum
2013-2014

